

[Marianne Jelved]

Det Radikale Venstre kan altså tilslutte sig de principper, der ligger i lovforslagene. Det er bl.a. ud fra den kendsgerning, at enhver sag, enhver afgørelse kan jo indbringes for domstolene, hvis man ønsker at gå videre med den. Det synes jeg skal med, når vi diskuterer dette under udvalgsarbejdet. Det må med i diskussionen og vurderingen af, hvor grænserne skal lægges. Det siger jeg, for at man ikke på forhånd skal blokere for at diskutere fordomsfrit, hvordan vi kan forenkle og smidiggøre klagesystemet.

Der lægges også op til et Naturklagenævn, som skal tage sig af »det grønne«, og hvis sammensætning er 10 personer udvalgt af Folketinget samt 2 højesteretsdommere, og det er en jurist, der skal være formand. Jeg skal da ikke lægge skjul på, at vi bl.a. internt i Det Radikale Venstre har diskuteret den konstruktion meget, men jeg er nået til den overbevisning, at det nok er en principielt god sammensætning af et sådant Naturklagenævn.

Det nuværende Miljøankenævn har været til debat adskillige gange. Vi har haft endog lovforslag herinde fra forskellige partier om, hvordan man kunne ændre Miljøankenævnet. Nu lægges der op til oprettelse af et Miljøklagenævn med en jurist som formand og sagkyndige medlemmer, som efter en voldgiftsmodel udpeges fra lister, der er sammensat af erhvervene og de grønne organisationer.

Det synes jeg er en meget god idé, for et af problemerne omkring Miljøankenævnets konstruktion har jo været, at Miljøstyrelsen bl.a. var involveret i udpegningen af personer. Jeg synes, det har været et problem, når Miljøstyrelsen samtidig er dem, der skal udstede bekendtgørelser og vejlede borgere, virksomheder og kommuner, at de så også på en eller anden måde har adgang til Miljøankenævnet.

Så forenkling er et gennemgående princip. Der er blevet sat spørgsmålstejn ved, om det nu havde været nødvendigt, om det var ressourcerne værd osv. Dét må jeg altså sige, at det undrer mig utroligt, at det, at man vil forenkle lovgivningen, gøre den gennemskuelig og overskuelig for borgere, virksomheder, myndigheder, folkevalgte, og hvem der nu har brug for at kende denne lovgivning, skal være et problem. Det er overraskende, at det, at man ønsker at samle lovgivning, som har fundet sted igennem mange år og dermed bærer præg af det, man kan

kalde knopskydning – uden at der skal ligge noget negativt i det, det er en naturlig konsekvens af den proces – kan være et problem, at man sætter spørgsmålstejn ved, at vi nu går ind og forsøger at sammenskrive de ting og forenkle det sådan, at det bliver overskueligt og gennemskueligt for de mennesker, som skal leve op til den lovgivning, vi vedtager herinde.

Et andet principielt tema, som har været drøftet og problematiseret, er decentraliseringstankegangen. Det er et meget vigtigt radikalt princip at forsøge at definere, hvilke opgaver det offentlige skal tage sig af, og hvor de opgaver skal ligge henne, hvor de skal varetages. Det er ligeledes et meget væsentligt princip, at kompetence og ansvar følges ad. Derfor er det helt naturligt for Det Radikale Venstre at forsøge at medvirke til, at den decentraliseringsproces, der er sat i gang på så mange andre områder af vores samfund, også sker omkring miljølovgivningen. Derfor er det forsøg på at dele opgaverne ud og lægge dem klart enten hos kommunerne, i amterne eller hos staten et meget vigtigt princip, som Det Radikale Venstre altså også på dette område ønsker at arbejde varmt for.

Der har også været diskussion omkring netop det element i lovgivningen, som ligger i, hvad der er folkevalgt, og hvad der ikke er folkevalgt, og om det nu er forsvarligt at nedlægge f.eks. fredningsnævnene, som jo har folkevalgte i sig, som det bliver sagt, og lægge afgørelsen over til kommuner og amter, hvor der jo også er folkevalgte.

Jeg tror, at det bliver nødvendigt, at vi også tager en diskussion om, hvorvidt partierne i Folketinget – uden for regeringen i hvert fald, for det er dér, kritikken har været rejst så kraftigt – tror på, at ansvar ansvarliggør og man har tillid til, at der er mennesker uden for denne subline kreds på de 179 medlemmer af det danske Folketing, som også kan påtage sig et ansvar og være ansvarlige.

Og når jeg siger det på den måde, så er det faktisk, fordi det er det element i debatten, der har løbet det sidste halve, trekvarte eller hele år, der har provokeret mig mest. Jeg tror simpelt hen grundlæggende ikke på, at vi løser nogen væsentlige problemer i det danske samfund, hvis vi ikke tør give folk ansvar, og hvis vi ikke gør det. Og derfor bliver det et meget, meget centralt og vigtigt punkt i de diskussioner,